

ROSE

Karen

‘De thrillers van Karen Rose
bezorgen je hartkloppingen.’
Publishers Weekly

IN HET
DONKER

THRILLER

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de hielen (2015)
Niemand zeggen (2016)
In de val (2016)

Proloog

Cincinnati, Ohio, dinsdag 4 augustus, 02.45 uur

Waar blijft hij? Hij had beloofd dat hij er zou zijn.

Tala onderdrukte haar paniek en keek om zich heen met snelle, steelse blikken. De enigen die ze zag waren buurtbewoners die bezig waren met hun dagelijkse besognes. Uiteraard hielden die besognes op dit tijdstip van de nacht weinig goeds in.

Niemand zag haar. Niemand had haar gevolgd. Dat hoopte ze tenminste.

Ze trok zich dieper terug in de schaduwen en besloot hem nog even de tijd te geven. Ze moest terug zijn voor ze ontdekten dat ze ertusenuit was geknepen. Als dat al niet was gebeurd.

En als dat zo was... dan was haar leven voorbij. Misschien zelfs letterlijk. En niet alleen háár leven. Ze had ook het leven van elk lid van haar familie in de waagschaal gesteld. Als ze werd gepakt zouden hun levens niets meer waard zijn. Toch had ze het risico genomen. Voor de baby.

Alles wat ze deed, deed ze voor die kleine hartendief die lachte en kraaide omdat ze nog niet oud genoeg was om te weten hoe slecht de wereld was. Tala zou haar ziel en zaligheid verkopen om de baby te beschermen, om te voorkomen dat ze werd meegezogen in deze hel – zoals Tala was overkomen toen ze nog maar veertien jaar was.

Dat was drie jaar geleden geweest. Drie jaar waarin ze een heel leven ouder was geworden. Drie jaar die het licht in de ogen van haar moeder hadden gedooft en van haar trotse vader een schim van een man hadden gemaakt. Haar ouders waren verdoofd en machteloos omdat ze vreesden voor hun kinderen. Dat begreep Tala. Maar ze begreep ook dat de zaken niet konden blijven zoals ze nu waren. Dus had ze haar tijd afgewacht, gewacht tot het perfecte ogenblik.

Een perfecter moment dan dit zou zich niet voordoen. *Kom alsje-blijft. Alsjeblijft.*

Als hij niet kwam, dan was het allemaal voor niets geweest.

Ze draaide zich met een ruk om toen ze achter zich een voetstap hoorde. Haar blik boorde koortsachtig in de duisternis en haar toch al bonzende hart sloeg op hol. Er kwam een man aan, een grote man. Tala balde haar vuisten en ze verplaatste haar gewicht om onmiddellijk op de vlucht te kunnen slaan als het niet de man was die ze verwachtte.

Hij liep langzaam. Behoedzaam. Hij stak zijn handen op met zijn handpalmen naar voren. 'Ik ben het. Ik doe je niets.'

Haar hart kwam tot rust. Hij had een fantastisch mooie stem. Dat was wat haar in de eerste plaats had aangetrokken. Ze had hem zachtjes horen zingen bij de vijver in het park waar ze die belachelijke hond mocht uitlaten met zijn met diamanten bezette halsband waar haar familie een jaar van had kunnen eten. Zijn stem had zo mooi geklonken dat ze wel kon huilen.

Dat had ze ook gedaan. Ze had daar die dag staan luisteren terwijl de tranen over haar wangen stroomden. Later had ze moeten boeten voor dat stiekeme concert. Zwaar moeten boeten. Toch bleef ze telkens weer staan wanneer ze de hond uitliet en hem bij de vijver zag. Ze was een week lang elke avond blijven staan. Want dat was, net als dit nu, het risico waard. Ze was een paar avonden eerder voor de tweede keer betrap en nog strenger gestraft.

Maar toch... ze kon er niets aan doen. Zijn gezang had haar aangetrokken, had haar roekeloos gemaakt. Maar ook al had haar hart treurig met hem meegezongen, ook al had hij zich omgedraaid en haar daar zien staan met de belachelijke hondenriem in haar hand geklemd, ook al had hij gevraagd waarom ze hilde...

Ze had geen woord gesproken. Niet voor vandaag.

Ze hoopte dat ze niet op het punt stond om de grootste vergissing van haar leven te begaan. Want ze legde haar leven en het leven van allen die haar dierbaar waren in zijn handen.

'Ja,' fluisterde ze. 'Ik ben hier.'

Hij kwam dichtbij. Zijn gezicht was nog steeds in de schaduw. 'Ik heet Marcus,' zei hij alleen maar. 'Vertel me waarom je huilt.'

Marcus. Ze vond het een mooie naam en zijn stem was vertrouwendekend. Maar nu ze voor hem stond, leek haar tong verlamd. Het

geheim dat ze zo lang had bewaard... Het bleef ergens diep vanbinnen steken. De woorden wilden niet komen. Ze deed een stap achteruit. 'Het spijt me. Ik... ik kan het niet.'

'Niet weggaan. Alsjeblieft.' Hij kwam een stap dichterbij terwijl hij zijn handen voor zich hield, waar zij ze kon zien. 'Hoe heet je?'

Ze slikte moeizaam. 'Tala.'

Zijn mond vertrok in een bemoedigende glimlach. 'Dat is een mooie naam. Waarom huil je, Tala?'

'Waarom huil jij?' Want dat had hij gedaan. Ze had zijn tranen gezien toen hij dacht dat niemand keek.

Zijn glimlach vervaagde. 'Ik heb mijn broer verloren. Hij is vermoord. Hij was nog maar zeventien.'

Ze slikte. 'Net zo oud als ik.'

Hij knikte. 'Wil je me je laten helpen, Tala?'

'Ik... ik kan je niet betalen.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik hoef je geld niet te hebben. Ik wil het niet.'

O. Ze besepte plotseling wat hij wel wilde. Ze werd overmand door angst en ze deed nog een stap achteruit. Toen bleef ze staan en stak haar kin naar voren. Ze dwong haar lippen tot een sensuele glimlach. Ze stak haar hand naar de band van zijn zwarte spijkerbroek en liet haar stem zo sexy klinken als ze maar kon. 'Ik snap het,' zei ze poeslief. 'Ik kan je heel erg verwennen.'

Hij knipperde geschokt met zijn ogen. Toen vol afschuw. 'Néé.' Hij deed een enorme stap achteruit. 'Hou op. Je begrijpt het niet. Dat is niet waar ik opuit ben. Ik wil helemaal niets van je. Ik wil je alleen maar helpen.'

Tala liet haar handen langs haar lichaam vallen. 'Waarom? Waarom zou je me helpen? Ik ben helemaal niemand.'

Hij schudde opnieuw zijn hoofd, langzaam dit keer. Verdrietig. 'Iedereen is iemand,' mompelde hij en hij slaakte een zucht. 'Waarom huil je, Tala?'

Zijn stem drong diep in haar door, raakte haar ziel. Maakte dat haar ogen zich vulden met hete tranen. 'Het is gevaarlijk,' fluisterde ze. 'Zij zijn gevaarlijk. Mijn familie gaat dood als ze me hier vinden.'

Hij fronste zijn donkere wenkbrauwen. 'Voor wie ben je zo bang?'

'De man. Zijn vrouw. Ze...' Ze wendde beschaamd haar ogen af. 'Ze bezitten ons.'

Marcus veranderde van houding en klemde zijn kaken op elkaar. 'Hoe? Wie?'

Aan de rand van haar gezichtsveld zag ze de glinstering van maanlicht op metaal – maar ze was een fractie van een seconde te laat. Een vuurflits, het geluid van een donderslag, de brandende pijn in haar maag, het schuren van asfalt op haar gezicht...

'Tala!' riep Marcus, maar zijn stem klonk van ver weg. Van zo ver weg. 'Niet doodgaan, verdomme. Waag het niet om dood te gaan.'

Ze wilde niet dood. Ze had nog geen kans gehad om te leven. Haar familie... Ze moest zorgen dat hij haar familie zou redden. Ze deed haar mond open om dat tegen hem te zeggen. 'Help Mala...' Haar mond bewoog, maar er kwam geen geluid uit. Er was niet genoeg lucht om haar stem te dragen. *Zeg het. Vertel het hem.* Ze dwong zichzelf diep adem te halen en stootte vervolgens het woord in een verscheurende ademstoot uit. 'Malaya.'

En toen doorboorde een tweede donderslag de nacht, gevolgd door een zwaar gewicht dat haar verpletterde. *Marcus.* Hij was ook neergeschoten. Plotseling kon ze zelfs niet het kleinste beetje lucht binnenkrijgen.

Ik ga dood. Haar familie zou sterven. En de man die Marcus heette... hij wilde haar alleen maar helpen. Maar nu zou hij ook sterven.

I

Cincinnati, Ohio, dinsdag 4 augustus, 02.49 uur

Rechercheur Scarlett Bishop liet met opzet haar jas achter in de auto. Deels omdat het veel te warm en klam was om ook maar een draad meer te dragen dan strikt noodzakelijk was. Maar vooral om het wapen dat ze in een holster onder haar arm droeg – de Glock die ze normaal onder een jas verborgen hield – goed zichtbaar te laten zijn.

Ze was vanavond niet in de stemming voor gedonder.

Ze keek om zich heen en fronste haar voorhoofd toen ze zag dat de straat vrijwel verlaten was. Normaal gesproken was dit de plek waar dealers en hoeren hun waren aanboden. Maar vanavond was er helemaal niemand die iets aan te bieden had en dat gaf Scarlett een ongemakkelijk gevoel. Iets had hen hun hollen doen opzoeken en wat dat ook geweest mocht zijn, het was hoogstwaarschijnlijk niets goeds.

Er was geen spoor te bekennen van de man die haar had gevraagd hierheen te komen – haar had gevraagd alleen te komen. Normaal gesproken zou ze wel zo achterdochtig zijn geweest om versterking mee te nemen. Maar de stem van de man... Dit was iets wat ze alleen tegenover zichzelf zou toegeven, maar om na al die maanden zijn stem weer te horen had haar behoorlijk van haar stuk gebracht. Het nummer dat op het scherm van haar mobieltje was verschenen was onbekend, maar zijn stem zou ze nooit vergeten, hoe oud ze ook zou worden. Toen ze hem vannacht weer door de telefoon hoorde, was ze in een oogwenk vanuit een diepe slaap klaarwakker. Negen maanden waren voorbijgegaan zonder dat ze een woord hadden gewisseld. En waarom zouden ze ook? Haar aanwezigheid zou hem en zijn familie alleen maar pijn bezorgen en hen herinneren aan hun verlies.

Maar vanavond had hij gezegd: 'Kun je naar me toe komen? Alleen? Alsjeblieft. Zo snel mogelijk.'

'Waarom?' had ze gevraagd.

‘Het is... belangrijk.’

‘Oké,’ had ze gezegd. ‘Waar?’ Maar hij had de verbinding al verbroken. Een seconde later verscheen er een tekst waarin stond op welke straathoek ze moest zijn.

De laatste keer dat hij haar zomaar ineens had gebeld, had zijn informatie haar naar vier lichamen geleid. Dus had ze zonder enige aarzeling gedaan wat hij haar had gevraagd. Maar nu was hij er niet.

Het enige zichtbare teken van leven op straat waren de twee daklozen die haar met onverholten interesse gadesloegen vanaf hun plek op het trottoir voor het dichtgetimmerde gebouw waar ze bij in de buurt stond. Ze pakte twee flessen water uit de kofferbak van haar auto. Ze was zich bewust van het feit dat er nog drie mensen uit de ramen van het gebouw aan de overkant gluurden. Ze gaf een fles aan elk van de beide oudere mensen die zich voor de nacht tegen de muur van het gebouw hadden genesteld. Hun bezittingen bevonden zich in een gezamenlijke boodschappenkar. Tommy en Edna waren vaste klanten op deze straathoek. Ze kende hen al jaren.

‘Het is heet,’ zei Scarlett zacht.

‘Om te stikken,’ stemde Tommy in. Zijn tanden staken wit af tegen zijn donkere huid terwijl hij met de dop van de fles worstelde en tevreden gromde toen hij hem losdraaide. ‘Wat doe je hier, op dit tijdstip, Miss Scarlett?’ vroeg hij met een overdreven zuidelijk accent terwijl hij haar naam zei.

‘Tommy,’ zei Scarlett op vriendelijk bestraffende toon terwijl ze de straat in keek. Nog steeds geen teken van degene die haar had gebeld. ‘Wat doe jij hier in deze hitte? Je weet dat dat niet goed is voor je hart.’

Tommy zuchtte dramatisch. ‘Mijn hart is toch al niks meer waard. Dat heb jij helemaal vertrap, Miss Scarlett, toen ik je voor de allerlaatste keer vroeg om met me te trouwen.’

Scarletts lippen krulden. Tommy was een dondersteen, maar ze mocht hem echt. ‘Als ik ja had gezegd, dan zou dat pas echt slecht zijn geweest voor je hart. Je zou me niet aankunnen.’

Tommy’s lach klonk schor door een leven lang sigaretten roken. ‘Daar heb je gelijk in.’ Hij stak waarschuwend een vinger op. ‘En zeg nou niet dat ik naar The Meadow moet gaan. Ik ben daar van de week al drie keer geweest. Die mooie dokter Dani zegt dat ik zo fit ben als een hoentje.’

De zeventigjarige vrouw naast hem snoof minachtend. Edna leefde al op straat in Cincinnati toen Scarlett bij de politie begon. ‘Hij lult maar wat, die daar, maar het klopt wel wat hij zegt over The Meadow. Hij is van de week gegaan. Eén keer.’

Scarlett trok haar wenkbrauwen op. ‘En heeft dokter Dani gezegd dat hij zo fit is als een hoentje?’

Edna haalde haar schouders op. ‘Een met vogelgriep, misschien.’

The Meadow was het plaatselijke opvangcentrum en de ‘mooie dokter Dani’ was Danika Novak, arts bij de spoedeisende hulp en zus van Scarletts partner, Deacon. Dani bracht veel van haar vrije tijd door als vrijwilliger bij het centrum en had het grootste deel van haar vriendenkring zover gekregen dat ze haar hielpen, inclusief Scarlett.

Scarlett schudde haar hoofd, maar drong niet verder aan. Dat had geen enkele zin. Ze had in de loop der jaren een paar keer een huis gevonden voor Tommy en Edna, maar ze belandden uiteindelijk altijd weer op straat. Dat was slecht voor hun gezondheid, maar zo nu en dan goed voor het onderzoek waar Scarlett op dat moment mee bezig was. Het tweetal vormde een betrouwbare bron van inlichtingen over de buurt.

Ze keek opnieuw om zich heen, maar er was nog steeds geen spoor te bekennen van de man met wie ze had afgesproken. ‘Hebben jullie iets van problemen gemerkt vanavond?’

Edna stopte de waterfles in de diepe zak van haar eeuwige jasshort en wees toen naar links. ‘Je moet maar eens drie steegjes die kant op kijken, schat. Schoten. Drie stuks.’

Scarletts hart sloeg over. ‘Waarom heb je dat niet meteen gezegd?’ wilde ze weten.

‘Omdat je er niet naar vroeg,’ antwoordde Edna schouderophalend.

‘Je hoort hier wel vaker schoten,’ voegde Tommy eraan toe. ‘We zijn er inmiddels zo aan gewend dat we er geen aandacht aan besteden, tenzij ze op ons schieten.’

Scarlett onderdrukte haar boosheid. ‘Wanneer was dat?’

‘Een paar minuten geleden,’ zei Tommy, ‘maar ik weet niet precies wanneer. Ik heb geen horloge,’ voegde hij er schreeuwend aan toe omdat Scarlett het met toenemende angst op een hollen had gezet.

Haar telefoon was dertien minuten eerder overgegaan. Als hij was neergeschoten, kon hij al wel dood zijn. Hij mocht niet dood zijn. *Laat hij alsjeblieft niet dood zijn.*

Ze kwam glijdend tot stilstand bij de ingang van de steeg en haar blik werd onmiddellijk getrokken door het bewegingloze lichaam op de grond. *Dat is hij niet.* Het slachtoffer was veel te tener om hem te kunnen zijn.

Ze trok met haar ene hand haar wapen en hield een zaklamp in haar andere terwijl ze op haar hoede dichterbij kwam. Ze liet het licht van haar zaklantaarn over het slachtoffer gaan, een vrouw, zo te zien van Aziatische afkomst. Wie was ze? En waar zat hij? Ze liet het licht nogmaals door de steeg schijnen en zag niemand.

Scarlett ging op haar hurken naast het lichaam zitten. De moeder zank haar in de schoenen. Het slachtoffer, dat nog geen twintig jaar oud leek, lag op haar rug en haar wijd open, donkere ogen starden nietsziend naar de hemel. *Zo jong.* Ze legde de zaklantaarn op het asfalt zodat het schijnsel het gezicht van het slachtoffer verlichtte en wurmde haar linkerhand in een handschoen terwijl ze met de rechter haar pistool omklemde.

Scarlett legde haar vingers op de keel van het slachtoffer, maar voelde geen hartslag, wat geen verrassing was. Maar de jonge vrouw was nog niet lang dood. Haar huid was nog warm.

Het onderste deel van haar bovenlichaam was onbedekt, haar witte truitje was net onder haar borsten weggesneden.

Een kogel was een centimeter of zeven onder haar borstbeen binnengedrongen, maar afgaande op de hoeveelheid bloed op en rond het lichaam was die wond vermoedelijk niet onmiddellijk fataal geweest. De doodsoorzaak was meer dan waarschijnlijk het gaatje in de linker-slaap van het slachtoffer. De uittredewond achter haar rechteroor was zo groot als Scarletts vuist.

Het meisje was knap geweest tot het moment dat iemand een stuk van haar hoofd had verwijderd.

Niet hij. Hij kon het niet zijn geweest. Scarlett kon dat niet geloven. *Je wilt het gewoon niet geloven.* Dat klopte wel, dacht ze. Waar was hij? Ze pakte haar zaklamp en liet het licht over het lichaam schijnen. Er was bloed weggeveegd van de ontblote huid van het middenrif van het slachtoffer. De met bloed doorweekte prop van haar stukgesneden truitje lag naast haar heup op de grond. Iemand had geprobeerd eerste hulp te verlenen.

‘Hij heeft geprobeerd je te redden,’ mompelde Scarlett hardop.
‘Geprobeerd. Gefaald.’

Haar hoofd schoot omhoog. Daar was hij. De man die haar gedachten en haar dromen had beheerst. Maandenlang. De man die haar ooit onverhoeds naar de plaats van een moord had gedirigeerd.

Marcus O'Bannion.

De stem die ze zich zo goed kon herinneren kwam van achter haar, diep vanuit de schaduw. Ze hield haar wapen langs haar lichaam terwijl ze overeind kwam, zich omdraaide en het licht van haar zaklantaarn over de muur in de steeg liet gaan. Het licht onthulde lange benen, een brede borst en schouders en dat alles gehuld in zwarte kleding. Hij leunde met zijn schouders tegen de muur en hield zijn armen voor zijn borst geslagen. Hij keek omlaag, zodat zijn gezicht schuilging achter de klep van de donkere honkbalpet.

Hij hief zijn hoofd en opnieuw sloeg haar hart over. Zijn huid was asgrauw en de uitdrukking op zijn gezicht grimmig. Hij knipperde niet met zijn ogen tegen het felle licht.

Ze had hem niet horen naderen. Ze zou niet eens geweten hebben dat hij daar was als hij niet had gesproken. Maar weinig mannen waren in staat zich zo stil voort te bewegen. Ze wist dat hij ooit in het leger had gezeten. Nu wist ze dat wat hij ook voor Uncle Sam gedaan mocht hebben, hij heel goed getraind was.

‘Waar kom je vandaan?’ zag Scarlett kans op kalme toon te vragen, ondanks het feit dat haar hart haar in de keel klopte.

‘Van de straat,’ zei hij, met een korte beweging van zijn hoofd de richting aangevend vanwaaruit zij gekomen was.

‘Waarom?’

‘Ik zat achter de vent aan die dat heeft gedaan,’ zei hij effen terwijl hij met opnieuw een korte beweging in de richting van het lichaam knikte.

Hij had zijn armen niet bewogen, niet één keer. Scarlett stak de steeg over en bleef een halve meter van hem staan. Nu zag ze dat zijn schouders voorovergebogen waren en dat zijn rug op een onnatuurlijke manier gekromd was. Ze kon ook de plooitjes aan weerszijden van zijn mond zien. Hij had pijn. ‘Ben jij ook geraakt?’ vroeg ze.

‘Nee. Niet zoals zij.’

‘Wat is er gebeurd?’

Hij knipperde nog steeds niet met zijn ogen en hield zijn blik strak op het gebroken jonge lichaam gericht. ‘Je was er snel.’

‘Ik woon hier niet ver vandaan.’

Toen keek hij haar aan en ze snakte naar adem, aan de grond genageld. Net als de eerste keer dat ze hem zag. Hij had die dag op een brancard gelegen, bijna dodelijk verwond. Verwondingen die hij had opgelopen toen hij het leven redde van een vrouw die hij helemaal niet kende. Maar zijn ogen – en zijn stem – hadden alles in haar doen ontwakken. Vanavond was het niet anders.

‘Dat weet ik,’ zei hij zacht.

Ze knipperde verrast met haar ogen. Ze hadden het al die maanden geleden tijdens hun korte gesprekken in de ziekenhuiskamer nooit gehad over persoonlijke zaken als haar adres. ‘Wat is er gebeurd, Marcus? Wie is ze?’

‘Ik weet het niet. Niet precies. Ze heet Tala.’

‘Tala wie?’

‘Dat weet ik niet. Daar zijn we niet aan toegekomen.’ Hij hield zijn hoofd schuin en luisterde terwijl het geluid van sirenes door de nacht klonk. ‘Eindelijk,’ mompelde hij.

‘Heb jij ze gebeld?’

‘Vijf minuten geleden. Ze leefde toen nog.’ Hij zette zich af tegen de muur, rechtte voorzichtig zijn rug, en Scarlett was opnieuw verrast. Met haar 1 meter 78 op blote voeten hoefde ze maar zelden omhoog te kijken om een man in de ogen te kunnen zien, maar ze moest nu haar hoofd in de nek leggen om hem aan te kunnen kijken.

Ze beseftte dat ze hem nooit had gezien terwijl hij stond. Ze had hem liggend gezien, eerst op een brancard en toen in een ziekenhuisbed – en vervolgens zittend in een rolstoel bij de begrafenis van zijn broer.

De sirenes kwamen dichterbij. ‘Snel,’ zei ze. ‘Vertel me wat er is gebeurd.’

‘Ze had me gevraagd haar te ontmoeten.’

Scarletts wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Zij had gevraagd je te ontmoeten? Midden in de nacht? Hier?’

Hij knikte kort. ‘Dat verbaasde mij ook. Dit is niet waar ik haar in het verleden heb ontmoet.’

Oké... ‘Waar ontmoette je haar dan, Marcus?’ vroeg ze zacht. Achterdochtig.

Zijn ogen werden gevaarlijke kleine spleetjes en hij klemde zijn kaken op elkaar. ‘Zoiets was het helemaal niet.’

Ze maakte hem kwaad met haar insinuatie. Jammer dan. Hij was

een volwassen man die midden in de nacht een afspraak had met een jonge vrouw. Een jonge vrouw die nu dood was. ‘Vertel me dan eens hoe het wél zit.’

‘Ik zag haar steeds wanneer ze haar hond uitliet in het park bij mij in de buurt. Ze huilde altijd. Ik vroeg haar wat er aan de hand was – verschillende keren – maar ze zei nooit een woord, ook al kon ik zien dat ze dat dolgraag wilde. Toen kreeg ik vanavond een sms’je met het verzoek haar hier te ontmoeten op dezelfde hoek die ik naar jou heb ge-sms’t. Ik heb je gebeld omdat ik dacht dat ze misschien... bescherming nodig had. Ik wist dat je haar zou helpen.’

Ze moest haar best doen om zich niet te laten beïnvloeden door zijn woorden. ‘Maar het liep duidelijk heel erg verkeerd.’

‘Duidelijk,’ reageerde hij bitter. ‘Ze stond niet op de hoek te wachten, maar ik zag haar vanuit het steegje gluren, dus toen ben ik achter haar aan gelopen. Zodra ze haar mond opendeed, werd ze geraakt door de eerste kogel.’

‘Die in haar maag.’

‘Ja. Ik rende naar het einde van de steeg.’ Hij wees in de andere richting dan waar Scarlett vandaan was gekomen. ‘Maar de schutter was verdwenen. Ik belde het alarmnummer en ben toen teruggerend om te proberen het bloeden te stoppen.’ Hij klemde zijn kaken nog harder op elkaar. ‘Ik hoopte dat je hier eerder zou zijn dan de politie. Ik wilde je vertellen wat ik wist en haar dan aan jou overlaten.’ Hij aarzelde. ‘Ik nam aan dat iedereen onmiddellijk dezelfde conclusie zou trekken als jij net deed.’

‘Was ze een prostituee, Marcus?’ vroeg ze kalm.

Hij keek haar in de ogen. ‘Dat weet ik niet. Ik weet alleen dat ze in de problemen zat.’

Dat was de waarheid, dacht Scarlett. Maar niet de hele waarheid. Hij hield iets achter. Iets belangrijks. Ze wist niet goed hoe ze dat wist. Ze wist het gewoon. ‘Hoe wist ze hoe ze contact met je kon opnemen?’

‘Ik had mijn kaartje achtergelaten op het bankje in het park. Ik had het tussen het hout en het ijzeren frame gestoken.’

Ze fronste haar voorhoofd. ‘Waarom liet je dat voor haar achter? Waarom heb je het niet gewoon aan haar gegeven?’

‘Omdat ze nooit erg dichtbij kwam. Niet één keer. Ze bleef altijd op een afstand van een meter of zeven, acht.’ Hij perste zijn lippen op

elkaar en zijn ogen werden zwart van woede. 'En omdat ze de laatste keer dat ik haar zag mank liep. Ze had een zonnebril op, met zo'n groot montuur. Maar niet groot genoeg om de blauwe plek in haar gezicht te verbergen.'

Scarlett zag het voor zich. 'Ze werd door iemand geterroriseerd.'

'Dat idee had ik ook. De laatste keer dat ik haar zag, heb ik geen woord gezegd. Ik hield alleen mijn kaartje omhoog, stak het vervolgens in de bank en ben toen weggelopen.'

'Wanneer was dat?'

'Gistermiddag. Om een uur of drie.'

'Oké. Toen ze in haar maag was geschoten probeerde je eerste hulp te verlenen. Wat gebeurde er toen?'

Hij wendde zijn blik af. 'Ik hoorde hem niet. Hij moet zijn omgelopen. Hij dook achter me op. Ik was tegen haar aan het praten, zei dat ze vol moest houden, dat ze niet dood mocht gaan. Dat er hulp onderweg was. Ik lette niet op.' Zijn adamsappel ging op en neer terwijl hij moeizaam slikte. 'Ik had op moeten letten. Hij schoot op mij en toen... op haar. In het hoofd.'

Scarlett haalde voorzichtig adem. 'Hij schoot op jou? Waar raakte hij je?'

'In mijn rug.' Zijn onderlip vertrok in een gebaar van minachting dat tegen hemzelf leek gericht. 'Maar ik draag een vest.'

'Een vest? Waarom?' vroeg ze kalm, ook al sloeg haar hart over van opluchting. De omvang van de uittredewond in het hoofd van het slachtoffer wees op een wapen van een heel groot kaliber dat van dichtbij was afgevuurd. Scarlett wist dat als Marcus geen kogelwerend vest had gedragen ze een heel ander tafereel zou hebben aangetroffen. 'Verwachtte je geweld?'

'Nee. Niet zo. Absoluut niet zoiets als dit. Maar ik draag tegenwoordig altijd een vest.'

'Waarom?' vroeg ze opnieuw en keek gebiologeerd toe terwijl er twee rode vlekken op zijn wangen verschenen.

'Dat moest ik mijn moeder beloven.'

Dat wilde Scarlett graag geloven. De moeder van Marcus had negen maanden eerder haar jongste zoon verloren en het had niet veel gescheeld of ze was Marcus ook kwijt geweest. Scarlett kon zich goed voorstellen dat een moeder een dergelijke belofte eiste.

Behalve... waarom zou zijn moeder denken dat Marcus opnieuw het

doelwit zou worden? Scarletts nieuwsgierigheid was geprikkeld, maar ze zou die vraag voor later bewaren. 'En toen?'

'De kogel kegelde me om. Boven op haar.' Hij raakte met een vinger zijn borst aan en hield hem omhoog zodat Scarlett hem kon bekijken. Hij was donkerrood. De zwarte stof van zijn overhemd had de bloedvlek onzichtbaar gemaakt. 'Van haar. Toen ik weer kon ademen, ben ik van haar af gerold. Toen zag ik... wat hij had gedaan. Ik probeerde achter hem aan te gaan, maar tegen de tijd dat ik de steeg uit was, was hij weer verdwenen. Ik ben omgelopen, maar iedereen was aan de haal gegaan, inclusief de schutter.'

'Dus toen kwam je terug naar mij?'

Hij haalde een schouder op. 'Naar wie dan ook. Jij of de eerste agent die ter plaatse kwam.'

Die er op dat moment aan kwam; een politieauto stopte met piepende remmen bij het einde van de steeg.

Scarlett wierp een blik op de politieauto en keek toen weer naar Marcus' gezicht, omdat ze nog antwoord wilde op één vraag voor de agenten kwamen. 'Je zei dat je van plan was hier weg te gaan zodra ik er was, toen ze nog leefde. Waarom ben je teruggekomen toen ze dood was? Je hoefde geen eerste hulp meer te verlenen en de schutter had nog een keer kunnen terugkomen. Het kon tot hem zijn doorgedrongen dat je nog in leven was. Dan had hij kunnen proberen je nog eens neer te schieten. Waarom ben je teruggekomen?'

Hij keek met een grimmige uitdrukking op zijn gezicht naar het dode meisje. 'Ik kon haar niet hier alleen in het donker achterlaten.'

Dinsdag 4 augustus, 02.52 uur

Drake Connor keek zwaar hijgend snel over zijn schouder, liet zich toen op de passagiersstoel van de wachtende auto vallen en sloeg het portier dicht. 'Rijden.' Hij hield zijn gezicht in de koude luchtstroom die uit de opening van de airco kwam en haalde een paar keer diep adem in een poging tot bedaren te komen. Als hij vorig jaar op de atletiekbaan zo snel had gelopen, dan had zijn kamer nu vol met bekers gestaan.

Stephanie reed met een frons op haar voorhoofd weg bij het trottoir. 'Waar is ze? En waarom zweet je zo?'

Ze reden verdomme met een slakkengangetje. 'In godsnaam, rĳ nou maar.' Hij greep Stephanie's knie en drukte die omlaag, zodat de Mercedes met piepende banden vooruitschoot.

'Shit!' Stephanie trapte op de rem en bracht hun snelheid weer terug tot stapvoets. 'Wil je dat we worden aangehouden? Waar is ze?'

Hij concentreerde zich op het beeld in de zijspiegel, bedacht op blauwe zwaailichten. *Ik had ze allebei de eerste keer dat ik ze samen zag moeten neerschieten.* Zijn maag draaide om van woede. 'Nog in de steeg.'

'Dus ik had gelijk,' zei Stephanie vol verachting. 'Ik wist dat er iets gaande was. Die trut beduvelde ons. Je had haar niet alleen moeten laten. De hemel mag weten wat ze met Styx moet. Hij is zo lelijk als de nacht, maar hij heeft het beste spul dat er is. Hij heeft haar waarschijnlijk al plat.'

Ze ligt inderdaad al plat, dat klopt, dacht Drake grimmig. En dat was haar verdiende loon. 'Ja. Dat zit er wel in.'

Stephanie zette de linkerrichtingaanwijzer aan en keek hem onderzoekend aan. 'Ik had gedacht dat je je daar wel meer zorgen om zou maken. Styx kan niet gezond zijn. Ik durf te wedden dat hij elke ziekte heeft die er maar bestaat. Als ze hem een beurt geeft voor gratis spul, dan is hij op dit moment bezig ons speelgoed te besmetten, om het zo maar even uit te drukken.'

'Dan zullen we ander speelgoed moeten vinden om aan ons grierf te komen,' zei hij met opengeklemd kaken. Hij greep het stuur toen Stephanie aanstalten maakte om links af te slaan. 'Waar wil je verdomme naartoe?'

Stephanie knipperde met haar ogen. 'Terug om haar op te halen. We kunnen haar daar niet achterlaten.'

'Ik zei rijden, verdomme.' Hij kon nu sirenes horen. 'De politie komt eraan. Haal ons hier weg.'

Stephanie trapte zo hard op de rem dat ze allebei naar voren schoten. 'De politie? Wat heb je gedaan?'

Hij keek met een kille, harde blik in haar angstige ogen. 'Ze is dood. Dus als je niet naar de gevangenis wilt, dan moet je er nu als een speer vandoor gaan.'

'Dood?' Stephanie's mond ging open en dicht als een vis op het droge. 'Heb je haar vermoord? Heb je Tala vermoord?'

'Dat heb ik niet gezegd.' Hij had het wel gedaan, maar dat zou hij tegenover niemand toegeven. 'Maar we zullen er de schuld van krijgen.'

Dus breng ons naar huis, want anders zweer ik dat met jou hetzelfde gebeurt als met haar.'

Stephanie gehoorzaamde met trillende handen en reed de stad uit. 'Waarom heb je haar vermoord?'

'Ik heb niet gezegd dat ik dat heb gedaan.'

'Dus je hebt haar daar gevonden? Dood?'

'Ja,' loog hij toonloos.

'Heeft Styx haar vermoord?'

'Dat is een mogelijkheid, denk ik.'

'O mijn god. Dit is afschuwelijk. Dit is gewoon... O, hemel. Mam en pap. Ze zullen het doorhebben. Ik zal... Verdomme. Ze zullen doorhebben dat ik haar mee heb genomen.' Stephanie haalde moeizaam adem. Ze stond op het punt om te gaan hyperventileren. 'Ze zullen erachter komen. Ze maken me af.'

'Ze gaan je helemaal niets doen, want jij gaat je beheersen. Niemand komt waar dan ook achter.'

'Omdat jij dat zegt?' hilde Stephanie. 'Doe niet zo stom. Ze komt natuurlijk op het nieuws. Ze zullen op het nieuws vertellen dat er een lichaam is gevonden. Mijn ouders kijken altijd naar het nieuws.'

In haar huidige, hysterische staat was Stephanie net een neonreclame: 'Schuldig'. *Kalmeer haar, dacht hij. Haal diep adem. Zorg dat de spanning verdwijnt.*

'Nou en?' vroeg hij. Hij klonk nu weer kalm. Geruststellend. Overtuigend zelfs. Hij haalde onbekommerd zijn schouders op. 'Ze is weggekomen. Hoe kunnen ze in vredesnaam weten dat jij haar hebt meegenomen tenzij je het hun vertelt? Ze was verslaafd. Ze wilde scoren. Ze is de verkeerde dealer tegengekomen en hij heeft haar en haar vriendje overhoop geknald.'

Stephanie verstijfde. 'Haar wat?'

'Haar vriendje. Ze was met iemand daar in de steeg.'

Ze slaakte een sidderende zucht. 'Wie?'

Dat weet ik niet. Een of andere ouwe knakker.'

'Een politieman?'

'Denk het niet. Maar dat doet er ook niet toe. Ze zijn allebei dood. Die gaan geen van tweeën nog een woord zeggen.'

'Maar stel...' Het was nauwelijks een fluistering. 'Stel dat hij wél van de politie was. Als ze met iemand van de politie praatte... Misschien vertelde ze hem wel alles. Misschien heeft die politieman het tegen

zijn partner gezegd. Misschien heeft ze hem over mijn familie verteld. Misschien dat de politie –'

'Misschien kun je je beter op het rijden concentreren,' onderbrak hij haar, nog steeds op kalme toon. 'We willen geen ongeluk krijgen.'

'Nee,' fluisterde Stephanie. Ze leek wel verdoofd. 'Dat willen we niet.'

Ze blies het allemaal tot buiten alle proporties op. Het lag meer voor de hand dat Tala de hoer speelde in dat steegje en dat die vent gewoon een klant was geweest. Of een pooier. Tala was veel te bang om iets tegen iemand te zeggen. Maar voor het geval Stephanie het ook maar een beetje bij het rechte eind had...

Zelfs als die dode vent geen politieman was, maar wel iemand iets over Tala had verteld, dan konden er problemen ontstaan. Drake moest uitzoeken wie die vent was, hoe die klootzak Tala had leren kennen en met wie hij over haar had gepraat.

Dinsdag 4 augustus 03.35 uur

Scarlett Bishop stond hem gade te slaan.

Onder normale omstandigheden zou Marcus die openlijk waardevolle blik van een mooie vrouw op prijs hebben gesteld wanneer hij een beetje rondhing met ontbloot, bezweet bovenlijf. Maar dit waren geen normale omstandigheden en Scarlett Bishop was geen gewone mooie vrouw. Ze was rechercheur Moordzaken.

Achter in een ambulance zitten waar een verpleegkundige hem onderzocht leek in de verste verte niet op zomaar een beetje rondhangen. En de blik van de rechercheur was niet waardierend. Die was onderzoekend. Bezorgd. Achterdochtig.

Want Scarlett was slim. *Ze zou heel wat meer dan bezorgd moeten zijn*, dacht hij. *Ze zou doodsbang moeten zijn. Want dat ben ik ook.* Niet het feit dat die kogel een eind aan zijn leven had kunnen maken, maar omdat hij, al was het maar even, had gewild dat dat zou gebeuren.

Ik ben het beu. Hij was de hebzucht en het geweld en de verknipte perversie om hem heen meer dan beu. Hij was de hopeloosheid in de ogen van de slachtoffers beu. Hij was het beu om altijd maar te laat te komen. Want zelfs als hij erin zou slagen om elk slachtoffer te red-

den, dan nog kon hij niet uitwissen wat hun was aangedaan. Vanavond had hij het slachtoffer niet eens kunnen redden.

Tala was onderweg naar de spoedeisende hulp, waar ze zouden vaststellen dat ze was overleden. Omdat zij zich tot hem had gewend voor hulp. *Ik had moeten opletten. Ik had moeten zorgen dat ze in veiligheid was.*

Hij had geweten dat ze werd misbruikt. De angst in de ogen van de jonge vrouw was echt geweest – vanavond, maar ook de keren dat hij haar in het park had gezien. *Ze vertrouwde me. Ik heb haar in de steek gelaten.*

‘Je bloeddruk is normaal,’ zei de ambulancebroeder terwijl hij de band van zijn ontblote bovenarm nam. ‘Je hartslag ook.’

Marcus had al gezegd dat dat het geval was, maar ze hadden niet naar hem geluisterd en hadden erop gestaan hem te onderzoeken. Hij kende zijn lichaam. Hij wist hoe het aanvoelde wanneer bepaalde functies niet normaal waren. Maar ze deden gewoon hun werk, dus wist hij het op te brengen om even te knikken en met schorre stem ‘Bedankt’ te zeggen.

‘Je zou echt even een röntgenfoto moeten laten maken,’ ging de verpleger verder. ‘Het feit dat het vest heeft voorkomen dat de kogel je huid heeft doorboord, wil nog niet zeggen dat hij geen ernstige schade heeft aangericht. Je zou een paar ribben gebroken kunnen hebben.’

‘Dat is niet zo,’ antwoordde Marcus met zachte stem. Hij concentreerde zich op Bishop, die eindelijk terugkeerde naar de plaats delict. Ze begon op de plek waar Tala’s lichaam had gelegen en liep langzaam in een steeds groter wordende spiraal. Ze nam elk detail in zich op met een blik waarvan hij wist dat die maar weinig ontging.

Ze liet zich plotseling op haar hurken zakken en boog zich voorover om iets te bestuderen wat op een hoop vuil leek dat in een scheur in de muur van de steeg was geveegd – tot haar zwarte vlecht over haar schouder gleed. Ze trok vol ongeduld haar handschoenen uit, legde de vlecht in een paar kringen en maakte hem achter op haar hoofd vast met een plastic dingetje dat ze uit haar broekzak had gehaald. Haar bewegingen waren snel en geïmpromptu, wat niet zo verwonderlijk was. Als de vlecht loshing kwam het uiteinde bijna tot aan haar heupen. Het was heel waarschijnlijk dat hij wel vaker in de weg zat.

Het zou een stuk praktischer zijn – om niet te zeggen veiliger – als ze haar haar al lang geleden had afgeknipt. Het vormde een grote

kwetsbaarheid bij een handgemeen, omdat het haar tegenstander een gemakkelijke manier gaf om haar te bedwingen.

Het gaf haar minnaar ook iets om zich aan vast te houden wanneer hij... *Nee. Niet aan denken. Vandaag niet.* Maar zijn hersenen hadden het al gedaan, net zoals de afgelopen negen maanden al zo vaak was gebeurd.

Marcus bedwong zijn gedachten terwijl hij zag dat ze naar de forensisch fotograaf gebaarde, naar het asfalt wees en een nieuw paar handschoenen aantrok terwijl de man een foto maakte.

Ze stak haar hand in de rommel en haalde iets tevoorschijn wat glinsterde in het licht van haar zaklamp. Een kogelhuls. Een grote huls. *Geen wonder dat mijn rug zo'n pijn doet.*

Ze liet de huls in een bewijszak vallen en kwam toen soepel overeind om haar zoektocht voort te zetten. Ze was, dacht hij, precies zoals hij zich had herinnerd. Lang en trots. Lenig en elegant. Sterk, maar toch betrokken. *Te betrokken voor haar eigen bestwil.* Haar werk vrat aan haar. Er lagen schaduwen in haar ogen die niets te maken hadden met gebrek aan slaap. Dat wist hij omdat hij dezelfde gekwelde uitdrukking in de spiegel zag.

Zij werd ook gekweld. Toch was ze gekomen toen hij haar had gebeld. Net zoals ze eerder had gedaan.

En net als eerder voelde hij een... verbintenis tussen hen, iets wat meer was dan een fysieke aantrekkingskracht die hij niet eens probeerde te ontkennen – niet wanneer hij wakker was en niet in zijn dromen. Hij wist niet precies wat die verbintenis inhield, maar hij wist diep vanbinnen dat Scarlett Bishop het zou begrijpen.

Wat begrijpen? vroeg hij zich bitter af. *Mij. Ze zou mij begrijpen.* De keuzes die hij had gemaakt. De geheimen die hij meedroeg. De mescherpe rand waarop hij balanceerde. De duisternis die hem steeds dieper meetrok. *Ze zou het begrijpen. Ze zou hem misschien zelfs helpen.*

Dat was precies de reden dat hij haar met rust had gelaten en dat zou blijven doen. Want hoe erg hij ook verlangde naar de troost die ze zou kunnen bieden, hij weigerde haar met zich mee te sleuren.

Haar blik ging van de plaats delict naar de man met een pluk helderwit haar die zich net bij haar had gevoegd in de steeg – speciaal agent Deacon Novak van de FBI, de partner van Scarlett bij de Eenheid Bijzondere Misdrijven. Marcus kende Deacon eerlijk gezegd beter dan

hij Scarlett kende. Hij had de man verschillende keren ontmoet tijdens sociale gebeurtenissen, mede georganiseerd door de stiefvader van Marcus en zijn nicht Faith. De laatste was geweest om te vieren dat Deacon en Faith zich hadden verloofd. Marcus was blij voor ze geweest. Deacon leek een fatsoenlijke kerel.

Te fatsoenlijk, dacht hij. Hij zag Novak nog niet instemmen met de bloedige wraakfantasieën die door zijn hoofd speelden terwijl een forensisch rechercheur markeertekens op het asfalt zette, vlak naast de troep van wat Tala's hersenen en bloed waren geweest.

Ze was nog maar zeventien. En ze was als een beest afgeknald.

Er verscheen een wit papier op een klembord in zijn gezichtsveld, waardoor zijn uitzicht op het slagveld werd geblokkeerd. 'Als u zich niet door ons naar de spoedeisende hulp wilt laten brengen,' zei de ambulancebroeder op afkeurende toon, 'dan moet u dit formulier ondertekenen.'

'Ik heb mijn ribben wel eens gebroken. Ik heb ze nu alleen gekneusd,' antwoordde Marcus. Hij keek lang genoeg naar het formulier om zijn handtekening te zetten voor hij zijn aandacht weer op Bishop richtte. Ze kwam nu zijn kant uit, met Deacon Novak in haar kielzog.

Marcus ging staan en onderdrukte een grimas. Zijn rug deed verrekte veel pijn, maar hij had zijn trots. Het was al erg genoeg dat hij geen shirt droeg terwijl Scarlett en haar partner volledig gekleed waren – Deacon droeg zelfs een pak met stropdas. Met hen praten vanuit een zittende positie was echt geen optie.

Scarlett keek hem even aan voor ze zich tot de ambulancebroeder wendde. 'Nou?' vroeg ze bondig. 'Hoe luidt het vonnis?'

'Kneuzingen,' zei de broeder. 'Waarschijnlijk een paar gebroken ribben.'

Ze fronste haar voorhoofd. 'Waarom is hij dan niet onderweg naar het ziekenhuis?'

De verpleegkundige haalde zijn schouders op. 'Hij weigert te gaan.'

'Omdat het alleen maar een akelige blauwe plek is,' mopperde Marcus. 'Mag ik mijn shirt terug?'

Haar blik ging even naar zijn ontblote borst en schoot toen als een raket terug naar zijn gezicht. 'Het spijt me. Je shirt is bewijsmateriaal, net als je kogelwerende vest, maar mijn partner heeft iets voor je wat je kunt aantrekken,' zei ze op koele, efficiënte toon.

'Marcus,' zei Deacon vriendelijk.

Marcus knikte een keer. ‘Deacon,’ zei hij op dezelfde aangename toon.

Deacon stak hem een effen zwart T-shirt toe. ‘Blij te zien dat je nog leeft.’

Marcus klemde zijn kaken op elkaar bij de herinnering aan de schoten die van zo dichtbij waren gelost. ‘Ja,’ zei hij bitter. ‘Dan zou de puinhoop nog groter zijn geweest.’ Hij trok het shirt over zijn hoofd en zag kans het grootste deel van een kreun te onderdrukken toen de pijn als een brandende scheut door zijn schouder en langs zijn rug trok.

‘Dat hoorde ik. Je moet naar het ziekenhuis,’ zei Scarlett streng.

‘Nee. Dat moet ik niet.’ Marcus haalde voorzichtig diep adem en was blij toen beide longen zich goed vulden. ‘Ik heb voor de rest van mijn leven genoeg van ziekenhuizen. Ze kunnen trouwens toch niets doen aan gebroken ribben.’ Hij knikte de ambulancebroeder even toe. ‘Maar bedankt dat je me hebt onderzocht.’

‘Al goed,’ zei de broeder, waarna hij het portier dichtsloeg en wegreed.

Toen stonden ze nog maar met zijn drieën bij de ingang van de steeg. Ze keken in stilte toe terwijl de forensische dienst vijftien meter verderop onderzoek deed op de plaats delict. Hij wist dat Scarlett en Deacon op zijn verklaring stonden te wachten. Marcus voelde zich plotseling vermoediger dan hij in maanden was geweest. Hij rechtte zijn rug en zijn blik ging naar het met bloed doordrenkte stuk asfalt. Hij moest oppassen. Hij was moe en hij had pijn. Maar het belangrijkste was dat hij vervuld was van een kille woede. In deze toestand kon hij gemakkelijk meer prijsgeven dan verstandig was.

Denk helder na. Vertel hun alleen wat van belang is voor het vinden van Tala's moordenaar. Al het andere ging hun helemaal niets aan.

Hij schraapte zijn keel. ‘Ze heette Tala. Ze was nog maar zeven-tien.’

Dinsdag 4 augustus, 03.45 uur

‘Tala wie?’ vroeg Scarlett op effen toon, dankbaar dat Marcus weer een shirt aanhad. Het had haar aardig wat concentratie gekost om niet naar zijn borst te staren. Nu kon ze zich op zijn woorden richten. *Nu*

kan ik verdomme mijn werk doen. Er was een meisje dood. Het slachtoffer verdiende gerechtigheid en niet de halfslachtige inspanning van een rechercheur die haar hormonen niet onder controle kon houden.

Scarlett was blij dat Deacon er was. De momenten dat ze alleen met Marcus O'Bannion in die steeg had gestaan was ze haar professionele instelling kwijt geweest. Haar emoties hadden het overgenomen – en een paar van die emoties waren niet zo nobel. Ze was godbetert jaloers op het dode meisje omdat hij met haar had afgesproken. Vervolgens was ze teleurgesteld geweest omdat hij met haar had afgesproken. En dat allemaal in combinatie met de bijna obsessieve weigering om te geloven dat ook maar iets van wat Marcus van plan mocht zijn verkeerd kon zijn.

Ze was er te diep, te blindelings, van overtuigd dat hij een goede man was. Dat hij een held was.

‘Ze heeft me haar achternaam nooit verteld.’ Marcus keek hen niet aan terwijl hij sprak. Hij stuurde naar de plaats delict, naar de plek waar het meisje was gestorven. ‘Ik kreeg de kans niet om het te vragen.’

Omdat het meisje was neergeschoten. Net als Marcus.

‘Wat heeft ze wél kunnen zeggen?’ vroeg Scarlett.

Marcus beet op zijn tanden. ‘Dat haar familie gevaar liep. Toen ik vroeg door wie, zei ze: “De man en zijn vrouw, we zijn hun eigendom.”’

Scarlett voelde haar moed in de schoenen zinken.

Deacon slaakte een gedempte vloek. ‘Eigendom, hoe precies?’ vroeg hij.

‘Ik stond op het punt om dat te vragen toen het eerste schot werd afgevuurd en ze in elkaar zakte. Het enige wat ze verder nog heeft gezegd was “Help” en “Malaya”. Toen stierf ze.’

‘Malaya.’ Deacon was al bezig het in zijn telefoon in te tikken. ‘Ze kan het over een plek hebben gehad. Over het tegenwoordige Maleisië.’

‘Het kan ook een woord zijn geweest,’ merkte Marcus zachtjes op. ‘Uit het Tagalog. Het betekent “vrijheid”.’

‘Tagalog,’ mompelde Scarlett. ‘Dat is toch een taal op de Filipijnen?’ Dat klonk logisch. Het meisje was van Zuidoost-Aziatische afkomst. Daar hoorden de Filipijnen ook bij.

Marcus knikte. ‘Ja.’

Deacon keek hem geïnteresseerd aan. ‘Spreek jij Tagalog?’

‘Nee. Het is ook een krant in Manilla,’ antwoordde Marcus.

‘Hoe weet je dat?’ vroeg Deacon, meer uit interesse dan uit achterdocht.

Marcus haalde zijn schouders op. ‘Mijn familie zit in de krantenwereld. Toen ik nog klein was las mijn grootvader elke ochtend voor het ontbijt vijf kranten. Hij verzamelde voorpagina’s met beroemde koppen. Een daarvan was de *Malaya* op de dag dat Marcos werd verbannen. Ik vroeg hem waar dat allemaal over ging en hij vertelde me dat *malaya* “vrijheid” betekende.’

‘En dat weet je nu nog, na al die tijd?’ vroeg Scarlett. ‘Dat is bijna dertig jaar geleden. Je kan niet ouder dan een jaar of vijf, zes zijn geweest.’

Opnieuw een schouderophalen. ‘Ik herinner me bijna alles wat hij ooit heeft gezegd. Maar dat ene woord was heel belangrijk voor hem. Hij was tijdens de oorlog op de Filipijnen geweest en was bevriend geraakt met iemand van de lokale bevolking. Ze zaten samen gevangen. In Bataan.’

Scarlett en Deacon vertrokken tegelijk hun gezicht. ‘Akelig,’ mompelde Scarlett.

‘Ja. *Malaya* was een van de eerste woorden die mijn opa daar leerde.’

‘Wat denk je dat Tala bedoelde?’ vroeg Scarlett.

‘Ik denk dat ze mijn hulp wilde om haar familie te bevrijden. Het probleem is dat ik niet weet waar ze vandaan kwam. Ik heb geen idee waar haar familie wordt vastgehouden.’

‘Rechercheur Bishop zei dat je Tala in het park had ontmoet,’ zei Deacon.

‘Dat klopt niet helemaal. Ik heb haar pas vanavond voor het eerst ontmoét. In het park heb ik haar alleen maar gezién. Tot vanavond was ik degene die vragen stelde en zij degene die wegliep zonder antwoord te geven.’

‘Waar is dat park en wanneer zag je haar voor het eerst?’ wilde Deacon weten.

‘Vlak bij mijn huis. Twee weken geleden. Om een uur of één ’s nachts.’

Scarlett trok verrast haar wenkbrauwen op. ‘Ga jij om één uur ’s nachts naar het park?’

‘Normaal gesproken niet. Normaal gesproken ga ik halverwege de middag, maar het is de laatste tijd zo warm dat ik ’s avonds ga, om een uur of elf.’

‘Loop je hard?’ vroeg Deacon.

‘Vroeger wel. De afgelopen negen maanden heb ik niet meer hardgelopen.’

Niet sinds hij bijna was gedood, dacht Scarlett. De gebeurtenissen van die dag stonden in haar geheugen gegrift. Een kogel had zijn long doorboord terwijl hij een onschuldige jonge vrouw beschermde die het doelwit was van een psychopaat. Ze waren Marcus die dag bijna kwijtgeraakt.

Marcus richtte zijn aandacht weer op de plaats delict. ‘Ik heb een oude hond met een dikke vacht,’ ging hij met zachte stem verder. ‘Ze heeft een zwak hart en kan niet goed tegen de hitte, dus daarom laat ik haar ’s avonds uit. Twee weken geleden werd ik in beslag genomen door een project op mijn werk. Het was al één uur geweest toen ik thuiskwam, maar BB moest nog uit, dus toen ben ik naar het park gegaan. Het was er verlaten, dus ik...’ Hij aarzelde en haalde toen ongemakkelijk zijn schouders op. ‘Ik zat op een bankje en liet haar een beetje rondsnuffelen toen Tala over het pad kwam aangelopen met een koningspoedel. De hond was speciaal getrimd, helemaal klaar voor de hondenshow. De halsband van de hond viel me eerder op dan Tala.’

‘Had de hond een reflecterende halsband?’ vroeg Deacon.

Scarlett was nog bij ‘Het was er verlaten.’ *Het was er verlaten, dus jij wat?* wilde ze vragen. Want hij bloosde weer, net zoals toen hij bekende dat hij zijn moeder had beloofd dat hij een kogelwerend vest zou dragen. Ze sloeg de vraag op voor later.

Marcus schudde zijn hoofd. ‘Nee. De halsband was bezet met diamanten.’

Scarlett en Deacon knipperden met hun ogen. ‘Diamanten,’ herhaalde ze. ‘Weet je zeker dat het geen kunstdiamant was? Of zirkonia?’

‘Tamelijk zeker. Er zat een naamplaatje op de halsband – van een van die exclusieve juweliers in Chicago.’ Hij gaf hun de naam. ‘Toen ik die winkel belde voor inlichtingen, vertelde de juwelier me dat ze dat model al een tijdje niet meer hadden verkocht. Hij deed de suggestie om op eBay te kijken.’

Scarlett fronste haar wenkbrauwen. ‘Waarom verbaast het me niet dat je al hebt gebeld?’

Marcus haalde zijn schouders op. 'Ik hoopte dat ik er later achter zou kunnen komen wie ze was. Aanvankelijk was ik alleen maar ontzet. Ik bedoel, wie doet een hond zo'n halsband om? En wat moest een meisje van haar leeftijd om één uur 's nachts met een hond in het park? Er gingen allerlei alarmbellen af in mijn hoofd, dus ik stond op en wilde in de tegenovergestelde richting lopen, maar...' Hij zuchtte. 'Ze huilde.'

'Dus toen ben je gebleven?' vroeg Deacon voorzichtig.

Marcus wierp hem een scherpe blik toe. 'Alleen maar lang genoeg om te vragen waarom ze huilde en of ze hulp nodig had. Ze draaide zich om en rende weg. Ik wilde achter haar aan, maar BB kan niet meer rennen. Tegen de tijd dat ik de hond had opgetild, was het meisje verdwenen.'

'Wanneer zag je haar weer?' vroeg Scarlett, terwijl ze plotseling voor zich zag hoe hij een oude hond in zijn armen hield.

'De volgende avond, maar niet zo dichtbij. Ik ging weer om één uur, ging op het bankje zitten en wachtte, maar ze bleef zo ver bij me vandaan dat ik haar niet zag. Maar ik zag haar hond wel. Zij was in het zwart gekleed, maar de poedel is wit, dus hij was goed te zien tussen de bomen. Ik riep naar haar, maar ze rende weer weg. De derde avond kwam ze dichtbij genoeg dat ik kon zien dat ze weer huilde.'

Scarlett bestudeerde het gezicht van Marcus. Hij hield iets achter. 'Waardoor kwam ze de derde nacht zo dichtbij?'

Hij aarzelde, sloeg toen zijn ogen ten hemel. 'Ik weet het niet zeker. Misschien omdat ik zong.'

Opnieuw knipperden Deacon en zij met hun ogen. 'Je was aan het zingen?' herhaalde ze. 'Zoals... een liedje?'

Hij keek haar boos aan. 'Ja, zoals een liedje. Ik was die eerste nacht helemaal alleen. Of dat dacht ik tenminste. Soms als ik alleen ben, zing ik. Ik dacht dat ze misschien dichterbij zou komen als ik weer zou zingen.'

Fascinerend. Zijn blos was dieper geworden en hij had zijn schouders defensief opgetrokken. Hij dacht dat ze op het punt stond hem uit te lachen. Niets was verder van de waarheid. Zij werd ook aange-trokken door zijn stem. Wanneer hij sprak, hoorde ze muziek. De meest trieste muziek die ze ooit had gehoord, had ze gedacht toen ze hem voor het eerst hoorde praten. Dat hij die stem gebruikte om echt muziek mee te maken, kwam niet als een verrassing.

‘Ik zing ook wanneer ik alleen ben,’ zei ze zacht. ‘Voornamelijk omdat niemand me wil horen. Ik neem aan dat Tala jou wel wilde horen.’

De stijfheid verdween een beetje uit zijn schouders. ‘Ja. Dat denk ik ook.’

‘Wat was je aan het zingen?’ vroeg Deacon.

Zijn gezicht verstrakte. ‘Vince Gill. “Go Rest High on That Mountain”.’

Scarlett snakte even naar adem, de pijn in haar borst was acuut en scherp. Ze had dat lied al veel te vaak gehoord, bij te veel begrafenissen. De eerste begrafenis waarbij ze het had gehoord achtervolgde haar nog steeds in haar nachtmerries.

Dat de meest recente Marcus nog steeds achtervolgde was duidelijk te zien aan de pijn in de uitdrukking op zijn gezicht.

‘Ik begrijp het,’ fluisterde ze. Hij keek haar aan en ze zag dat hij haar geloofde.

Deacon keek vol verwarring naar hen beiden. ‘Ik niet. Wat is dat nummer?’

‘Het is een countrynummer,’ verklaarde Scarlett terwijl ze Marcus’ blik gevangen hield. ‘Vince Gill schreef het voor zijn broer na diens dood. Het wordt vaak gespeeld op begrafenissen. Het werd ook gespeeld op de begrafenis van de broer van Marcus.’ Haar keel werd dichtgesnoerd en ze slikte moeizaam. ‘Dat was een goede keuze.’

Marcus’ ogen flikkerden even en zijn blik was een mengeling van dankbaarheid en pijn.

Deacon slaakte een zachte zucht. Hij was levensgevaarlijk gewond geraakt toen hij de moordenaar van de broer van Marcus uitschakelde en kon daarom niet aanwezig zijn bij de begrafenis van de zeventienjarige, maar hij had het lichaam van de dode jongen in zijn ondiepe graf zien liggen. Net als Scarlett.

Net als Marcus. Scarlett wenste dat ze had kunnen voorkomen dat hij dat beeld met zich mee moest dragen. Hij was duidelijk nog steeds in de rouw. De aanblik van het lichaam van zijn broer dat als oud vuil in een kuil was gesmeten moest de verwerking een stuk moeilijker maken. Dat wist Scarlett uit ervaring.

‘Ik begrijp het,’ zei Deacon zacht. ‘Dus Tala werd die avond aangetrokken door dat lied. Heeft ze toen iets tegen je gezegd?’

Marcus veranderde van houding, maakte zijn blik van haar los en

staarde opnieuw naar de plaats delict. ‘Nee. Ze heeft niet eerder dan vanavond iets gezegd. Ik bleef om één uur ’s nachts naar het park gaan in de hoop dat ze me zou vertellen waarom ze zo bang was. Na die eerste paar avonden nam ik mijn gitaar mee. Ik dacht dat ze me misschien minder bedreigend zou vinden wanneer ik mijn handen vol had, maar dat was niet zo. Ze liet de hond zo dichtbij komen dat ik hem kon aaien, maar Tala kwam nooit dichterbij dan acht meter.’

Acht meter? Scarlett fronste haar voorhoofd en knikte toen ze besepte waar dat vandaan kwam. ‘De lengte van de rollijn.’ Ze wierp een blik op Deacon. ‘Dat is de maat voor grote honden. Ik heb er een voor als ik Zat uitlaat.’ Ze richtte haar aandacht weer op Marcus. ‘Heb je de penning gezien toen je de poedel aaide?’

‘Er zat alleen een naamplaatje aan de halsband – geen hondsdolheids- of belastingpenning. Op het naamplaatje stond COCO. Tala kwam zeven avonden achter elkaar naar het park en bleef dan lang genoeg om naar een paar nummers te luisteren. De achtste avond kwam ze niet opdagen en de twee avonden daarna ook niet, dus begon ik overdag naar het park te gaan, steeds op andere tijdstippen. We kwamen elkaar uiteindelijk gistermiddag laat weer tegen. Ongeveer twaalf uur geleden.’

‘Toen ze bont en blauw was en hinkte,’ mompelde Scarlett.

Een boze knik. ‘Ja. Iemand had haar te grazen genomen. Op dat moment dacht ik niet dat het iets met mij te maken had, want het was me nooit opgevallen dat iemand haar volgde wanneer ze de hond uitliet. Nu denk ik dat dat wel het geval moet zijn geweest, omdat iemand wist dat ze met me had afgesproken. Anders zou ze nu nog in leven zijn,’ voegde hij er bitter aan toe.

‘Je hebt tegen rechercheur Bishop gezegd dat je je kaartje op de bank had achtergelaten,’ zei Deacon, ‘en dat Tala je een sms’je had gestuurd om hier met je af te spreken. Kunnen we het nummer krijgen waarvandaan ze heeft gebeld?’

Marcus gaf zijn telefoon aan Deacon. ‘Ze vroeg me haar niet te bellen, zei dat ze de boodschap zou wissen zodat ze niet betrappt kon worden. Ik heb het nummer niet gebeld, maar ik heb het wel nagetrokken. Het is een wegwerpmobiel.’

Deacon fronste zijn wenkbrauwen. ‘Hoe heb je het nummer nagetrokken?’

‘Ik run het krantenbedrijf van mijn familie, Deacon,’ zei hij vriendelijk. ‘Ik beschik over allerlei manieren om informatie te krijgen.’

Deacon keek geërgerd. ‘En je bent niet van plan me te vertellen welke dat zijn.’

‘Natuurlijk niet.’

Deacon leek op het punt te staan om erover in discussie te gaan, maar zag ervan af. ‘Prima. Wat kun je ons verder nog vertellen?’

Marcus keek naar Scarlett. Zijn uitdrukking was plotseling grimmig en ongemakkelijk. ‘Je vroeg of ze prostituee was en ik zei dat ik dat niet wist. Dat is de waarheid. Maar ze was wel gewend om... mannen te plezieren.’ Hij zuchtte. ‘Toen ik aanbood om haar te helpen, zei ze dat ze geen geld had om me te betalen. Ik zei tegen haar dat ik haar geld niet wilde. Ze kreeg zo’n wanhopige blik vol afschuw op haar gezicht. Toen veranderde ze in een oogwenk in een zwoele verleidster. Ze ging met haar hand naar de sluiting van mijn spijkerbroek. Zei dat ze me wel kon verwennen.’ Hij klemde zijn kaken op elkaar. ‘Ik weigerde en zei dat ik dat ook niet wilde.’

‘En toen?’ vroeg Scarlett zacht.

‘Ze keek wanhopig. Ze vroeg waarom ik haar zou willen helpen. Zei dat ze “niemand” was.’ Hij liet zijn schouders hangen. ‘Dat geloofde ze. Ze geloofde ook dat haar familie in gevaar verkeerde.’

‘Heeft ze het over zusjes of vriendinnen gehad?’ vroeg Deacon. ‘Hebben we enig idee wat voor soort familie ze wil dat we helpen? Gaat het om bloedverwanten of gewoon andere mensen die worden vastgehouden?’

Marcus schudde zijn hoofd. ‘Ze zei alleen maar “mijn familie”. Mijn eerste gedachte was dat de man en de vrouw haar gebruikten voor de seksindustrie.’

Scarlett riep een foto van het slachtoffer op die ze met haar telefoon had gemaakt en liet die aan Deacon zien. ‘Dat was ook mijn eerste gedachte,’ zei ze.

‘Jong en knap,’ stemde Deacon in. ‘Exact het type waar ze in de seksslavernij naar zoeken. Hoe was ze gekleed toen ze de hond uitliet in het park? Wat ik bedoel is, was ze gekleed om te verleiden? Was ze aan het werk en pauzeerde ze alleen maar even?’

‘Ze droeg een poloshirt en een oude spijkerbroek,’ zei hij. ‘Ze zag er net zo uit als al die middelbarescholieren.’

‘Ze liet een hond uit die een met diamanten bezette halsband om

had,' zei Deacon voor zich heen. 'Nou, degene die ze wilde beschermen moet ongeacht hun relatie erg belangrijk voor haar zijn geweest. Haar "eigenaren" hadden voldoende vertrouwen in hun greep op haar om haar met de hond te laten wandelen en ze wisten dat ze terug zou komen.'

'Had ze een accent?' vroeg Scarlett. 'Hoe was haar Engels? Klonk ze alsof ze al een tijdje hier in het land was?'

'Haar Engels was vlekkeloos, maar ze had wel een accent.' Marcus stak zijn hand achter zich en haalde een honkbalpet uit zijn achterzak. 'Je kunt het zelf beoordelen. Ik heb het gesprek opgenomen.' Hij aarzelde even en haalde toen kort zijn schouders op. 'Ik heb na die eerste avond elke ontmoeting opgenomen.'

Scarlett staarde naar de pet en toen naar zijn gezicht. 'Zit er een microfoon in je pet?'

'Een camera, om precies te zijn. Die zit aan de rand van de klep.'

Deacon keek hem achterdochtig aan. 'Waarom?'

Marcus keek grimmig. 'Ik wilde mezelf beschermen voor het geval ze me erin wilden laten lopen.'

Deacon nam de pet aan en keek nog achterdochtiger. 'En wie zou je er precies in willen laten lopen, Marcus?' vroeg hij zacht.

Marcus rechtte zijn rug en zijn gezicht kreeg die onbewogen uitdrukking van een soldaat die zich voorbereidt op een ondervraging. 'Dat weet ik niet.'

Er klonk frustratie door in zijn stem, dacht ze. En oprechtheid. Of misschien was dat gewoon wat ze wilde horen. 'Dezelfde mensen waardoor je je moeder moest beloven een kogelwerend vest te dragen?'